

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **I. B.**, nar. X, st. přísl. U., bytem B., zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Brno, náměstí 28. října 1898/9, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2011, č.j.: MV-8545-3/SO-2011

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20.10.2010 č.j.: CPBR-03713-45/CI-2010-064061 o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný jako odvolací orgán uvedl, že dne 26.3.2010 byla správním orgánem I. stupně přijata do řízení žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). V tiskopisu žádosti v rubrice účel pobytu vyznačil žalobce „§ 87b z.č. 326/1999 Sb.“ Dne 20.10.2010 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti podle ustanovení § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., s odkazem na ustanovení § 87d odst. 1 písm. a) téhož zákona. Podle citovaných ustanovení policie žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne,

jestliže žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítl, že rozhodnutí je nezákonné a jeho nezákonnost pramení v jeho nepřezkoumatelnosti. Dle žalobce je nepochybné, že účastník řízení je podle zákona povinen předložit doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Za situace, kdy ovšem toto postavení dovozuje z ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., je tato povinnost zatížena značnou mírou neurčitosti, když nelze v žádném právním ustanovení dohledat, jaký konkrétní doklad má doložit. Lze konstatovat, že konkrétní doklad fakticky neexistuje. Za této situace doložil žalobce písemný projev svůj i své družky o tom, že skutečně sdílí společnou domácnost. Dále jsou v odvolání uvedeny doklady, které žalobce předložil v rámci správního řízení za účelem splnění zákonné povinnosti, a sice smlouva o nájmu na adrese B., potvrzení pronajímatele (N. S.) ze dne 23.4.2010, nájemní smlouva ze dne 30.04.2010, 3x pokladní doklad o vkladu hotovosti za nájem bytu ve prospěch pronajímatele, 1 x pokladní doklad o vkladu hotovosti za nájem bytu ve prospěch pronajímatele se specifikací platby - podnájem B. a L., osvědčení N. K., osvědčení J. P., účtenky z nákupů v supermarketech. Žalobce má za to, že vyčerpal všechny možnosti a skutečně neví, jaký konkrétní doklad by správní orgán považoval za dostatečný. Dne 9.3.2011 obdržel žalovaný doplnění odvolání, v němž žalobce cituje rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci jeho žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu a konkrétně poukazuje na argument Ministerstva vnitra, že účastník řízení může pobývat na území České republiky po splnění zákonných podmínek v rámci jiného druhu pobytu, např. přechodného pobytu.

Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že spisovým materiálem je doloženo, že žalobce ke své žádosti o povolení k přechodnému pobytu nepředložil zákonem stanovené náležitosti. Vzhledem k této skutečnosti správní orgán I. stupně vydal dne 8.4.2010 podle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) výzvu k odstranění nedostatků žádosti a zároveň dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu bylo řízení o žádosti přerušeno. K odstranění nedostatků žádosti (předložení dokladu prokazujícího, že je žadatel rodinným příslušníkem občana Evropské unie, dokladu o zdravotním pojištění, dokladu o zajištění ubytování a fotografii) byla stanovena lhůta 10 dnů ode dne doručení usnesení s upozorněním, že nepředložení náležitostí je důvodem pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Na základě této výzvy žalobce předložil doklad o zdravotním pojištění, nájemní smlouvu a občanský průkaz T. L.. Dne 20.5.2010 správní orgán I. stupně sepsal protokoly o výsledku účastníka správního řízení s paní T. L. a žalobcem. Dne 6.9.2010 pak opětovně vyzval žalobce dle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění nedostatků žádosti a zároveň dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu bylo řízení o žádosti přerušeno. K odstranění vad žádosti byla stanovena lhůta 5 dnů ode dne doručení usnesení. Správní orgán požadoval po žalobci doložení dokladu, který by hodnověrným způsobem prokazoval, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Proti usnesení o přerušení řízení bylo žalobcem podáno odvolání, nicméně odvolací správní orgán vydal dne 14.10.2010 rozhodnutí, ve kterém toto odvolání zamítl a původní usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil. Na základě uvedené výzvy byly žalobcem předloženy doklady o úhradě nájemného za užívání bytu, v němž mají účastníci řízení sdílet společnou domácnost. Dne 24.9.2010 obdržel správní orgán I. stupně doklady o úhradě nákladů spojených s vedením domácnosti.

Podle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., je rodinný příslušník povinen k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu předložit mimo jiné doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Nepředložení zákonem stanovených náležitostí je důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný shodně se

správním orgánem I. stupně dospěl k závěru, že doklad osvědčující skutečnost, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, resp. občana České republiky, předložen nebyl. Žalobce v posuzovaném případě žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie, resp. státního občana České republiky podle § 15a odst. 4 písm. b), odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. Podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., reaguje na článek 3 odst. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, podle něhož členský stát usnadňuje v souladu s vnitrostátními předpisy vstup a pobyt „partnerovi, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah“. Ustanovení § 15a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., pak vnitrostátně srovnává postavení rodinného příslušníka státního občana České republiky s postavením rodinného příslušníka občana Evropské unie, který využívá právo volného pohybu, když stanoví, že ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Na vztah podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., jsou kladeny celkem tři podmínky: musí se jednat o vztah trvalý, vztah povahy obdobné vztahu rodinnému a jeho účastníci musí spolu žít ve společné domácnosti.

Žalovaný poznamenal, že výkladem pojmu partner podle Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 5 As 6/2010 ze dne 16. dubna 2010. Nejvyšší správní soud uvedl, že směrnice užívá pro vztah označení „rodinný“, tudíž jeho obsahem je souhrn vzájemných práv a povinností vyplývajících ze zákona manželům, zejména zákonná vyživovací povinnost, existence společné domácnosti; pojem společné domácnosti nelze přitom ztotožňovat pouze se společným bydlením na stejné adrese, ale společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných potřeb apod. Stejný obsah pojmu partner je dle Nejvyššího správního soudu nutno vnímat i v dalším textu směrnice. Je-li tudíž ve směrnici v čl. 3 užito pojmu partner, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah, nelze pod tento pojem podřadit jakoukoli osobu, resp. jakýkoli vztah, ale pouze takový, který znaky „partnerského soužití“ naplňuje. Směrnice č. 2004/38/ES byla, podobně jako předtím směrnice Rady č. 64/221/EHS, implementována do českého právního řádu. Jestliže je v řízení před správním orgánem použit právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu evropského (což je právě případ zákona č. 326/1999 Sb., v kontextu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES), nebo správní orgán použije přímo předpis evropský, je povinen jej vyložit v intencích evropského přepisu. Tak je nutno postupovat i v případě interpretace ustanovení § 15 odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Uvedené ustanovení obsahuje podle Nejvyššího správního soudu dvě podmínky: 1) cizinec žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, 2) žije s ním ve společné domácnosti. Obě tyto podmínky musejí být splněny současně. Je tedy nutno se zabývat nejen tím, zda cizinec žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, ale také tím, zda lze vztah mezi nimi považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný. Musí vždy jít o vztah mezi určitými osobami, které mají dlouhodobou citovou či jinou vazbu. Skutečnost, že se v konkrétním případě jedná o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému s občanem Evropské unie, musí tato osoba správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit (důvodová zpráva k zákonu č. 379/2007 Sb., kterým bylo změněno ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., uvádí, že k tomuto účelu nelze použít formu čestného prohlášení). Skutečnosti vyplývající z předloženého

spisového materiálu svědčí o tom, že v posuzovaném případě není naplněna podmínka trvalosti vztahu mezi žalobcem a občankou České republiky, resp. naplnění této podmínky nebylo žalobcem prokázáno. Jako doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, resp. státního občana České republiky, doložil žalobce k podané žádosti prohlášení paní T. L. ze dne 26.3.2010, že žalobce je její druh a že sdílí společnou domácnost. Následně byly předkládány doklady, jež měly potvrdit společné uhrazování nákladů na domácnost. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce přicestoval na území České republiky dne 18.3.2010 na základě pozvání paní B. O.. Vízum k pobytu do 90 dnů bylo uděleno zastupitelským úřadem ve Lvově s platností od 18.3.2010 do 28.3.2010. Podle výpovědi účastníků řízení se jejich první setkání uskutečnilo dne 19.3.2010. Dne 26.3.2010 byla podána žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a zároveň byl doložen doklad, ve kterém paní T. L. a žalobce uvádějí, že spolu mají trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žijí ve společné domácnosti. Skutečnosti vyplývající z předloženého spisového materiálu (vstup žalobce na území na základě víza k pobytu do 90 dnů, podání žádosti týden po prvním setkání) svědčí o tom, že není naplněna podmínka trvalosti vztahu mezi žalobcem a občankou České republiky. Vzhledem k tomu, že v případě žalobce nebyla naplněna již podmínka existence trvalého vztahu, který by bylo možno považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, bylo ze strany správního orgánu I. stupně nadbytečné zabývat se tím, zda žalobce sdílí společnou domácnost s občankou České republiky či nikoli.

K námitkám obsaženým v odvolání žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně poskytl žalobci dostatečnou možnost pro doplnění dokladů osvědčujících skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Výzva správního orgánu I. stupně ze dne 6.9.2010 obsahuje nejen poučení o tom, jaké osoby lze považovat za rodinné příslušníky občana Evropské unie, ale specifikuje i doklady, jimž je možné tuto skutečnost doložit. Pokud jde o hodnocení svědecké výpovědi J. P. provedené správním orgánem I. stupně, poukázal žalovaný na to, že svědek ve své výpovědi uvedl, že denně začal žalobce v místě účastníky řízení uváděného bydliště potkávat až po provedené kontrole cizinecké policie. Žalovaný je toho názoru, že s ohledem na nenaplnění podmínky trvalosti vztahu bylo provádění důkazů týkajících se případného sdílení společné domácnosti v posuzovaném případě nadbytečné. Pokud jde o argumentaci obsaženou v odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. OAM-13290~14/TP-2010 ze dne 24.02.2011, žalovaný podotkl, že Ministerstvo vnitra hodnotilo naplnění důvodů pro udělení povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., nikoli naplnění podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu.

Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a ze zjištěných skutečností učinil správný závěr, když žalobcovu žádost zamítl podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Sb.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že jeho žádost byla zamítnuta z toho důvodu, že nepředložil náležitosti stanovené zákonem, a to konkrétně „doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie“, nicméně žalobce v průběhu řízení předkládal různé doklady prokazující skutečnost, že se svou družkou paní T. L. sdílí společnou domácnost, jako např. úhradu nájemného, paragony o obvyklém nákupu, a taktéž své čestné prohlášení, přičemž toto doložila rovněž družka žalobce. Oba navrhli svou účastnickou výpověď a správnímu orgánu bylo rovněž předloženo několik fotografií, které zachycují společné soužití žalobce a jeho družky. Správní orgán však nepovažoval tyto doklady za věrohodné, a to pro absurdní důvody, jako je absence jména žalobce na dokladech. Z tohoto důvodu žalobce žádal správní orgán o poskytnutí poučení, jaký konkrétní doklad má

správní orgán na mysli. Pojem „doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie" totiž není nikde zákonem definován. Správní orgán bez bližší konkretizace neustále jenom odkazoval na znění zákona, aniž by precizoval, co přesně vyžaduje. Jediné konkrétní poučení bylo obsaženo v rámci odůvodnění usnesení ze dne 6.9.2010, č.j. CPBR-05713-32/CI-2010-064061, v němž byl zmíněn „např. doklad o tom, že platí nájem, evidenční list pro výpočet úhrady za užívání bytu, ve kterém jsou oba účastníci řízení uvedeni jako osoby kterým jsou účtovány služby za užívání bytu, doklad že jsou společnými majiteli nemovitosti (např. výpis z katastru nemovitostí), doklad poukazující na společný život (např. společně trávené dovolené v minulosti)". V dalším se vždy správní orgán jenom opakoval povšechným parafrázováním zákona. Úhradu nájemného, a to dokonce specifikací platby „nájemné B. a L." žalobce předložil, rovněž byla předložena nájemní smlouva potvrzující společné bydlení žalobce se svou družkou. Taktéž byla předložena i fotodokumentace osobního života žalobce a družky. Výpis z katastru nemovitostí o vlastnictví pochopitelně doložen být nemohl, protože žalobce a družka jsou pouze nájemci bytu a nikoli jeho vlastníky. Taktéž z nájemní smlouvy jednoznačně plyne, že žalobce se svojí družkou hradí služby nikoli přímo dodavatelům energií, ale pronajímatelce paní M. C., a tedy logicky neexistuje ani žádný evidenční list pro výpočet úhrad za užívání bytu, v němž by byli žalobce se svou družkou uvedeni. Žalobce tedy namítá, že správní orgány zatížily řízení závažnou procesní chybou, když účastníkům řízení neposkytly jednoznačné a konkrétní poučení. Poučení, jehož se mu dostalo, totiž bylo buď obecným parafrázováním zákona, anebo bylo v dané skutkové situaci nemožné (viz list vlastnictví na jejich jméno, který jako nájemci předložit nemohou apod.).

Dále žalobce namítl, že správní orgán zjevně vybočil z mezí správního uvážení ve vztahu k zásadě volného hodnocení důkazů, protože nehodnotil důkazy volně, ale libovolně. Předmětná procesní zásada neznamena libovůli správního orgánu o skutkovém stavu. Žalobce společně se svou družkou totiž jednak ve svých podáních a jednak cestou předložených dokladů (či obecněji důkazních prostředků) a taktéž prostřednictvím svých účastnických výpovědí doložili společné soužití (domácnost) a vztah obdobný vztahu rodinnému. Tato skutečnost dále byla v řízení prokázána i svědeckou výpovědí souseda J. P.. Správní orgán nicméně zjištěný skutkový stav na základě svých spekulativních domněnek popírá, přičemž vychází z procesně nepoužitelných podkladů, a to konkrétně jakýchsi záznamů o pobytové kontrole. Některé pobytové kontroly uvádějí, že žalobce či jeho družka byli zastiženi ve společné domácnosti, a některé naopak zaznamenávají, že zastiženi nebyli. Případná pobytová kontrola ale musí být činěna v řádném procesním rámci. Činnost orgánu státní správy nemůže být vyňata z působnosti formálních pravidel, ale nutně musejí být zachovány alespoň minimální procesní záruky (přiměřeně srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/04 apod.). Vzhledem k tomu, že daný úkon je dle obsahu spisu kontrolou (konkrétně pak pobytovou), tak příslušnou procesní úpravou je zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, který mimo jiné vyžaduje sepsání protokolu o provádění kontroly. I kdyby to neměl být zákon o státní kontrole, tak by bylo nutno přinejmenším použít správní řád. Nejde o pouhý formalismus, ale o zachování procesních práv účastníka správního řízení. Správní orgán totiž v případě provádění kontroly neformálním způsobem činí pouze jakési úřední záznamy, kdy údaje v těchto uvedené jsou přinejmenším „sporné". Svědek J. P. při výsledku před správním orgánem v přítomnosti žalobce jednoznačně vypověděl, že žalobce spolu s jeho družkou několikrát viděl. Naproti tomu v odůvodnění rozhodnutí správní orgán hovoří o jakési pobytové kontrole, resp. o tom, co vypověděl dne 11.6.2010 pracovníkům ICP Brno při pobytové kontrole, přičemž na základě tohoto úředního záznamu zpochybňuje správní orgán pravdivost jiných důkazních prostředků. Přitom je i překvapivý postup správního orgánu, který má dle ust. § 5 správního řádu odstraňovat rozpory. Zde nastal rozpor mezi úředním

záznamem, kdy měl svědek údajně při pobytové kontrole zpochybnit společnou domácnost žalobce a jeho družky, a protokolem o výsledku svědka před správním orgánem, kdy svědek existenci společné domácnosti žalobce a jeho družky jednoznačně potvrdil. Pakliže správní orgán hodnotí údaje v úředním záznamu jako pravdivé, je překvapivé, že se svědka nedotázal na rozpor s jeho údajnou předchozí výpovědí pracovníkům ICP při pobytové kontrole. Pokud by správní orgán dostal své povinnosti náležitého zjištění skutkového stavu, nepochybně by tak učinil. O autentičnosti obsahu úředních záznamů o pobytových kontrolách jsou tedy dle žalobce závažné pochybnosti. Pokud by o tomto úkonu správní orgán řádně pořídil protokol a umožnil účastníkovi k provedení kontroly přizvat právního zástupce, tak by k tomuto rozporu vůbec nemuselo přijít. Byly by zachovány alespoň minimální procesní požadavky a zúčastněné osoby by mohly svým podpisem stvrdit pravdivost skutečností. Úřední záznamy jsou nepoužitelné, protože jejich prostřednictvím došlo k obcházení minimálních procesních záruk žalobce. V této souvislosti žalobce poukázal na judikaturu správních soudů týkající se (ne)použitelnosti úředních záznamů jako důkazních prostředků, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 11/2007-70, v němž se uvádí, že „*Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02). Je běžnou praxí, že osoba, která sepsala úřední záznam o přestupku, bývá následně vyslýchána: je-li totiž možné vyslechnout ve věci svědka, nemůže dokazování spočívat pouze na úředních záznamech. Spomocí svědecké výpovědi úřední osoby pak správní orgán zpětně hodnotí vypovídací hodnotu úředního záznamu (k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7.3.2007, č. j. 3 As 32/2006 - 52, a ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 -106, obě dostupná na www.nssoud.cz, o též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20.1.2006, č.j. 4 As 2/2005 - 62, publikované pod č. 847/2006Sb. NSS).*“ Dle přesvědčení žalobce je proto absurdní, aby správní orgán zpochybnil důkazní prostředky pouze na základě jakýchkoli úředních záznamů, když se navíc ani nepokusil vzájemný rozpor odstranit. Žalobce v uvedeném spatřuje zjevnou tendenční snahu správního orgánu, aby jeho žádost byla zamítnuta bez ohledu na to, jaký je skutečný stav věci.

Tato tendenční snaha je podle něj patrná i ze skutečnosti, že například Ministerstvo vnitra neshledalo žádnou účelovost či fingovanost soužití žalobce s jeho družkou. Žalobce podal v roce 2010 též žádost o udělení trvalého pobytu. O ní podle zákona č. 326/1999 Sb., rozhoduje Ministerstvo vnitra, které o soužití žalobce s jeho družkou nemělo sebemenší pochybnosti a dokonce žalobce přímo odkázalo na možnost získání přechodného pobytu (jakožto nižšího pobytového statutu). V tomto směru žalobce v žalobě odkázal na doplnění svého odvolání ze dne 7.3.2011, jež je obsahem správního spisu.

Žalobce pokládá napadené rozhodnutí též za nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. Správní orgán I. stupně zamítl jeho žádost, protože nebyly předloženy náležitosti žádosti, a to konkrétně „doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie“. Primární otázkou odvolacího řízení byla otázka, co lze považovat za onen předmětný doklad, když orgán I. stupně účelově konstruuje vlastní skutkový stav a jakýkoliv doklad, tvrzení či důkaz ve prospěch žalobce považuje za účelový. Žalovaný jako odvolací orgán potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy že nebyl předložen doklad. V rozporu s dispoziční zásadou a předmětem odvolacího řízení však vůbec neuvedl, jaký doklad měl žalobce vlastně předložit. V napadeném rozhodnutí naopak výslovně uvedl, že „Skutečnosti vyplývající z předloženého spisového materiálu (vstup žadatele na území na základě víza k pobytu do 90 dnů, podání žádosti týden po prvním setkání) svědčí o tom, že není naplněna podmínka trvalosti vztahu mezi žadatelem a občankou České republiky.“ I kdyby tyto úvahy žalovaného měly být důvodné, tak není to přezkoumatelné a srozumitelné ve vztahu k výroku rozhodnutí,

podle něhož důvodem zamítnutí žádosti bylo „nepředložení dokladu“. Nejenom že uvedené skutečnosti nemají logickou souvztažnost k otázce nepředložení dokladu, ale tyto otázky ani samy o sobě nejsou důvodem pro zamítnutí žádosti.

Pokud žalovaný hovoří o trvalosti, či dlouhodobosti vztahu, tak dle žalobce nelogicky směšuje dvě otázky, a sice trvalost citové vazby s trvalostí fyzického soužití. To, že (žalobce se svou družkou) před podáním žádosti fakticky nesdíleli společnou domácnost, přece neznamena, že neměli navzájem citovou vazbu. Je obecně známou skutečností, že v jejich věku a sociálním postavení (svobodný muž 40 let a svobodná matka dvou dětí ve věku 35 let) nevzniká citová vazba na základě bezprostředního fyzického (tělesného) kontaktu, ale jde především o vzájemnou psychickou podporu a porozumění. I kdyby žalovaný svou úvahu o trvalosti směřoval nikoli do délky trvání citové vazby, ale do délky trvání fyzického soužití, tak se dopustil nesprávného skutkového a navazujícího právního posouzení věci. Skutkový stav je totiž nutno posuzovat nikoli ke dni podání žádosti, ale ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu. V tomto směru žalobce citoval rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 234/2008-24: *„Byť ve správním řádu není nikde výslovně zakotvena zásada, že pro rozhodnutí správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání jeho rozhodnutí (obdobně jako je tomu v § 154 odst. 1 OSŘ), je nutno soudit, že tato zásada platí i ve správním řízení. Správní řád s tímto pravidlem počítá implicitně, což lze dovodit např. z ust. § 96 odst. 2 správního řádu nebo z ust. § 90 odst. 4 správního řádu.“* Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 20.10.2010 a napadené rozhodnutí 22.4.2011, tedy jinými slovy rozhodnutí orgánu I. stupně bylo vydáno po více než půl roce fyzického soužití a napadené rozhodnutí dokonce více než rok od započetí fyzického soužití žalobce a jeho družky. Správní orgán (především odvolací) nesprávně posuzoval skutkový stav ke dni podání žádosti, ačkoliv měl tyto okolnosti zohlednit ke dni vydání svého rozhodnutí.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se skutečnostmi uvedenými v žalobě zabýval již v rámci odvolacího řízení, a k věci se tak vyjádřil v napadeném rozhodnutí, na které proto odkázal. Zdůraznil, že to, že se v konkrétním případě jedná o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému s občanem Evropské unie, musí tato osoba správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit. Skutečnosti vyplývající z předloženého spisového materiálu (vstup žadatele na území na základě víza k pobytu do 90 dnů, podání žádosti týden po prvním setkání) však svědčí o tom, že v posuzovaném případě není naplněna podmínka trvalosti vztahu mezi žalobcem a občankou České republiky, resp. naplnění této podmínky nebylo žalobcem prokázáno.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že všechny tři podmínky uvedené v § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., byly v jeho případě splněny. Správní orgány obou stupňů splnění podmínek odmítaly pouze na základě dvou okolností. Předně argumentovaly tím, že nebyl předložen „doklad o rodinném příslušníkovi“, avšak za celou dobu žalobci nesdělily, co konkrétně takovýmto dokladem rozumí. Žalobce předložil celou řadu „dokladů“ počínaje nájemní smlouvou a konče společnými fotografiemi. Druhou okolností pak bylo zpochybnění trvalosti vztahu mezi žalobcem a paní L.. K tomu ovšem správní orgány přistoupily na základě svých domněnek, které se zakládaly toliko na úředních záznamech. Úřední záznamy však samy o sobě nemohou jako důkazní prostředky obstát, a nadto v projednávané věci byly v rozporu s jinými důkazními prostředky. Pokud správní orgány jejich vzájemný rozpor neodstranily (např. rozpor mezi úředním záznam při pobytové kontrole, kdy měl svědek P. údajně vypovědět něco zcela odlišného od toho, co následně vypověděl jako svědek), ale vycházely pouze ze sporných úředních záznamů, tak jejich

rozhodnutí není založeno na řádně zjištěném skutkovém stavu a je po skutkové stránce nepřezkoumatelné. Postup správních orgánů se proto žalobci jeví jako tendenční. Rozpor se zásadou legitimního očekávání spatřuje žalobce v tom, že ačkoliv mu Ministerstvo vnitra v rozhodnutí o jeho žádosti o trvalý pobyt sdělí, že: „*správní orgán po zvážení veškerých okolností případu dospěl k závěru, že účastník řízení může pobývat na území České republiky v rámci jiného druhu pobytu, např. přechodného pobytu....*“, v následujícím řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu (tj. v nyní projednávané věci) tuto žádost zamítne. Není přitom bez významu, že jak OAMP, tak i Policie ČR a Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jsou všechny organizačními Ministerstva vnitra.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na svém procesním stanovisku. Zopakoval, že nalézací správní orgán se na něm neustále dožadoval doložení dokladů rodinného příslušníka, aniž by byl schopen sdělit, jaký konkrétní doklad požaduje. Tím v podstatě porušil zásadu pomoci, zásadu vstřícnosti a zásadu poučovací. Další pochybení správního orgánu spatřuje žalobce v nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jedná se o otázku trvalosti jeho vztahu s družkou, která se objevila až v rámci odvolacího řízení a byla hodnocena nikoliv ke dni vydání rozhodnutí, ale ke dni podání žádosti. Správní orgán I. stupně nehovořil o trvalosti vztahu, ale pořád hovořil o dokladu o rodinném příslušníku. Trvalost vztahu, o které hovoří žalovaný, se vlastně objevila až v rámci odvolacího řízení, tudíž v rámci řízení před orgánem I. stupně na to nemohlo být žalobcem reagováno. Jeho žádost byla zamítnuta, protože nedoložil doklad rodinného příslušníka, ne doklad o tom, že ten vztah je trvalý.

Žalovaný se k ústnímu jednání nedostavil.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 31.12.2010 rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

Podle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.

Podle § 87e odst. 1 věta první zákona č. 326/1999 Sb., na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.

Podle § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., policie žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem.

Podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který

hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Podle § 15a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci uvažil takto:

Je pravdou, že žalobce správnímu orgánu překládal řadu listinných důkazních prostředků za účelem prokázání toho, že se svou družkou T. L. sdílí společnou domácnost. Nutno ovšem podotknout, že některé z jím předložených důkazních prostředků nemají v tomto směru prakticky žádnou vypovídací hodnotu (např. účtenky z běžných nákupů či potvrzení o vkladu finančních prostředků na účet M. C. vedený u České spořitelny, ze kterých není patrné, kdo vlastně dané zboží nakupoval či kdo finanční prostředky na bankovní účet vkládal). Podstatná je především ta skutečnost, že žádný ze žalobcem předložených dokladů neprokazuje, že by žalobce měl s T. L. *trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému*. Jak správně konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, samotné sdílení společné domácnosti s občanem České republiky nepostačuje k tomu, aby cizinec mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské Unie ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. V ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., jsou výslovně zakotveny dvě podmínky vyžadované zákonem pro přiznání tohoto postavení – první z nich je existence trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi cizincem a občanem Evropské Unie a druhou sdílení společné domácnosti. Obě tyto podmínky musí být splněny (a cizincem prokázány) zároveň. Protože v případě žalobce nebylo prokázáno naplnění první podmínky, tj. existence trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobcem a T. L., je případné prokázání sdílení společné domácnosti mezi těmito osobami nepostačující. Proto také žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí příslušně konstatoval, že „vzhledem k tomu, že v případě žalobce nebyla naplněna již podmínka existence trvalého vztahu, který by bylo možno považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, bylo ze strany správního orgánu I. stupně nadbytečné zabývat se tím, zda žalobce sdílí společnou domácnost s občankou České republiky či nikoli.“

Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že řízení dle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., je řízením o žádosti cizince, který orgány České republiky o něco žádá, konkrétně o udělení pobytového statusu, z čehož plyne, že je v jeho vlastním zájmu tvrdit a osvědčit splnění shora rozvedených zákonných podmínek. Je v jeho vlastním zájmu, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost. Možnosti správního orgánu zjišťovat tyto skutečnosti jsou značně omezené, neboť jde o sféru soukromou, pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) v průběhu celého řízení pustí. Iniciativa tak musí

přicházet především ze strany žadatele a je pouze na něm, zda poskytne správnímu orgánu hodnověrné informace prokazující existenci trvalého vztahu obdobnému vztahu rodinnému stěžovatele a občana EU. Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11.2013 č.j. 6 As 95/2013 – 41).

Nelze než přisvědčit žalovanému, že prohlášení T. L. ze dne 26.3.2010 o tom, že žalobce je její druh a že spolu mají trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žijí ve společné domácnosti, není dokladem, jenž by věrohodně prokazoval existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobcem a T. L.. Žalovaný nemohl přehlédnout, že uvedené prohlášení bylo vyhotoveno pouhý *týden* poté, co se žalobce s T. L. poprvé osobně setkal. Již z toho je nade vší pochybnost zřejmé, že v té době mezi nimi nemohl existovat trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Trvalostí určitého vztahu se bezpochyby rozumí to, že daný vztah není vztahem krátkodobým, přechodným, ale naopak dlouhodobým, tj. že trvá natolik dlouhou dobu, že jej lze označit za trvalý. V době, kdy T. L. sepsala výše uvedené prohlášení, rozhodně nebylo možné její vztah se žalobcem vzhledem k zanedbatelně krátké době jeho trvání označit za trvalý. Soud k tomu dodává, že údajná komunikace, kterou spolu žalobce a T. L. podle svých účastnických výpovědí vedli přes internet (skype) předtím, než se osobně potkali, vztah obdobný vztahu rodinnému mezi jmenovanými neprokazuje. To, že si spolu dva dospělí lidé, kteří se nikdy v životě osobně neviděli, povídají přes skype, ještě neznamená, že mají intenzivní citový vztah (žalobce v této souvislosti užívá slovního spojení „citová vazba“) obdobný tomu, který k sobě cítí členové rodiny.

Předložit jako jednu z náležitostí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, bylo zákonnou povinností žalobce. Povinností správního orgánu I. stupně ani žalovaného jakožto odvolacího orgánu přitom nebylo poučovat žalobce o tom, *jaký konkrétní doklad* má v řízení předložit za účelem prokázání toho, že mezi ním a T. L. je trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, neboť správní orgány nemohly vědět, jakými doklady žalobce v tomto směru disponuje. V usnesení ze dne 6.9.2010 č.j. CPBR-05713-32/CI-2010-064061 byl žalobce mj. informován o povinnosti hodnověrným způsobem doložit, že má s občanem Evropské Unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Zároveň byl vyrozuměn o tom, že za doklad, jímž by doložil, že s T. L. společně trvale žijí, lze považovat *doklady poukazující na (jejich) společný život*, např. společně trávené dovolené v minulosti. Poučení v tomto rozsahu považuje soud za zcela postačující, nehledě k tomu, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen advokátem, tj. osobou práva znalou, která jistě byla schopna žalobci vysvětlit, prokázání jaké skutečnosti po něm správní orgán vyžaduje, a poskytnout mu radu, jaké konkrétní listiny lze k prokázání této skutečnosti použít. Námitka nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, které dle žalobce spočívají v tom, že nebyl v řízení ze strany správního orgánu poučen o tom, *jaký konkrétní doklad* má v řízení předložit za účelem prokázání trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi ním a T. L., je vzhledem k výše uvedenému nedůvodná.

Žalobce skutečně žádný doklad, jenž by prokazoval, že s T. L. mají trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, správnímu orgánu nepředložil. Jak již bylo konstatováno shora, jím předložené listiny se vesměs vztahovaly ke sdílení společné domácnosti se jmenovanou a k úhradám nákladů spojených s bydlením, nikoliv k charakteru jejich vztahu. Dokladem potvrzujícím, že žalobce má s T. L. trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, není ani účastnická výpověď žalobce a T. L. ze dne 20.5.2010. Tyto výpovědi, zachycující pouze

vlastní tvrzení žalobce a jeho údajné družky ohledně charakteru jejich soužití, předně nejsou dokladem, tj. listinou, kterou je žadatel podle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., povinen předložit k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Obě tyto výpovědi nadto popisují pouze *dvouměsíční* soužití žalobce a T. L., a proto je nelze považovat za důkaz prokazující trvalost jejich vztahu ze stejného důvodu, jako je tomu v případě prohlášení T. L. ze dne 26.3.2010.

Neobstojí ani žalobní námitky, v nichž žalobce vytýká správnímu orgánu nesprávné hodnocení důkazu v podobě svědecké výpovědi souseda J. P.. V této souvislosti je třeba nejprve uvést, že závěry žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí se vůbec neopírají o výsledky pobytových kontrol, které byly v průběhu řízení provedeny cizineckou policií na žádost správního orgánu I. stupně za účelem ověření toho, zda žalobce skutečně sdílí společnou domácnost s T. L. na udaném místě. Jediná argumentace J. P., kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil (o tom, že svědek začal denně žalobce v místě účastníky řízení uváděného bydliště potkávat až po kontrole provedené cizineckou policií), pochází z jeho svědecké výpovědi učiněné v přítomnosti zástupce žalobce. Soud k tomu dodává, že J. P. podle své svědecké výpovědi nebyl se žalobcem či T. L. v nijak úzkém vztahu. Nic takového ostatně nikdy netvrdil ani žalobce či T. L.. Byl to pouze jejich soused z domu, který je nijak blíže neznal, a proto ani z jeho svědecké výpovědi (či následného písemného prohlášení, které žalobce předložil správnímu orgánu v průběhu odvolacího řízení) nelze čerpat informace, jež by věrohodně prokazovaly charakter vztahu mezi žalobcem a T. L., tj. jeho trvalost a intenzitu.

Podle napadeného rozhodnutí bylo nosným důvodem zamítnutí žalobcovy žádosti neprokázání existence trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobcem a T. L.. Ve vztahu k tomuto důvodu jsou pobytové kontroly, které z povahy věci ani nemohly sloužit k prověření *charakteru vztahu* mezi žalobcem a T. L., irelevantní. Námitky žalobce stran nepoužitelnosti úředních záznamů o provedených pobytových kontrolách proto nemohou zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí, které se o tyto podklady neopírá (viz výše).

Soud toliko na okraj dodává, že nesdílí žalobcův názor na nepoužitelnost úředních záznamů o pobytových kontrolách jako podkladu pro rozhodnutí správního orgánu. Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Výsledek pobytové kontroly provedené cizineckou policií za účelem ověření toho, zda se daná osoba na určité adrese skutečně zdržuje, jenž je zachycen v úředním záznamu, je ve smyslu právě citovaného ustanovení podkladem od jiného orgánu, který může sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí. Opak nelze dovodit ani ze žalobcem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 11/2007 – 70. Ten se předně týká jiné problematiky (správního trestání, tj. ukládání sankcí), a navíc výslovně připouští použitelnost úředních záznamů jako jednoho z podkladů pro rozhodnutí, když v citované pasáži uvádí, že správní orgán má s použitím jiných důkazních prostředků (svědecké výpovědi) posoudit *vypovídací hodnotu úředního záznamu*. Nejvyšší správní soud těmito slovy přiznal úředním záznamům určitou vypovídací hodnotu, což by zcela jistě neučinil, pokud by záznamy vůbec nemohly sloužit jako podklad pro rozhodování správního orgánu. Z uvedeného rozsudku nutno dovodit, že úřední záznam *neobstojí sám o sobě*, resp. že dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech. To samozřejmě platí i v nyní projednávané věci, kde ovšem – na rozdíl od správního trestání - důkazní břemeno podle zákona tíží žalobce. Jak již bylo soudem konstatováno shora, právě žalobce je jakožto žadatel tím, kdo je povinen poskytnout

správnímu orgánu hodnověrné informace prokazující mj. existenci trvalého vztahu obdobnému vztahu rodinnému mezi ním a občanem EU. Právě jemu zákon ukládá povinnost předložit správnímu orgánu k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu jako jednu z náležitostí doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Nesplnění této povinnosti (neunesení důkazního břemene) je dle 87e odst. 1 věta první zákona č. 326/1999 Sb., ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) téhož zákona spojeno s nepříznivým důsledkem v podobě zamítnutí žádosti.

Za neudržitelný soud považuje žalobcův názor, že pobytové kontroly by měly být prováděny za přítomnosti právního zástupce kontrolované osoby a že při nich musí být zachována procesní práva žalobce. Předchozí vyrozumění kontrolované osoby či jejího právního zástupce o tom, že cizinecká policie hodlá provést pobytovou kontrolu, by bylo ve zjevném rozporu se smyslem takové kontroly, jejímž účelem je neformálně a operativně prověřit, zda se daná osoba zdržuje na určité adrese, a mohlo by zásadním způsobem zpochybnit věrohodnost výsledků kontroly, neboť kontrolovaná osoba by se mohla na kontrolu předem „připravit“. Procesní práva žalobce jako účastníka správního řízení byla, pokud jde o záznamy o pobytové kontrole, zachována, neboť žalobci bylo poskytnuto právo se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim, popř. navrhnout jiné důkazy, jimiž by byla správnost zjištění učiněných při pobytových kontrolách vyvrácena. Žádné takové důkazy však žalobce neoznačil; jeho argumentace, že údaje v úředních záznamech o pobytových kontrolách jsou „přínejmenším sporné“, je tak pouze ničím neprokázaným tvrzením. Soud k tomu dodává, že provádění pobytové kontroly cizineckou policií nelze považovat za výkon státní kontroly, který by podléhal úpravě obsažené v zákoně č. 552/1991 Sb., neboť se nejedná o kontrolní činnost zaměřenou na hospodaření s finančními a hmotnými prostředky České republiky nebo na plnění povinností vyplývajících z obecně závazných právních předpisů nebo uložených na základě těchto předpisů ve smyslu § 3 odst. 1 uvedeného zákona.

Nebylo povinností správního orgánu, aby při výslechu svědka J. P. kladl svědkovi otázky za účelem objasnění rozporů mezi jeho výpovědí a údaji uvedenými v úředních záznamech o pobytových kontrolách, při kterých cizinecká policie jmenovaného rovněž kontaktovala s dotazem na výskyt žalobce v domě. Ustanovení § 5 správního řádu, jehož se žalobce v této souvislosti dovolává, se týká pokusu o smírné odstranění rozporů, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci, což ovšem není případ eventuálních rozporů mezi svědeckou výpovědí a jinými podklady pro rozhodnutí. Tyto rozpory nijak nebrání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci a správní orgán se jimi zabývá v rámci volného hodnocení důkazů. Žalobci navíc nic nebránilo v tom, aby při výslechu sám prostřednictvím kladených otázek přiměl svědka k vysvětlení případných rozporů a nejasností, jestliže to pokládal za potřebné z hlediska objasnění skutkového stavu věci.

Soud na tomto místě považuje za potřebné zopakovat, že výše popsané úvahy ohledně možnosti provedení neformálních pobytových kontrol u cizince a použitelnosti úředních záznamů o těchto kontrolách jako jednoho z podkladů pro rozhodnutí učinil pouze obiter dictum, neboť nemají žádný vztah k nosnému důvodu zamítnutí žalobcovy žádosti, jímž bylo neprokázání existence trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobcem a T. L..

Závěr žalovaného, že skutečnosti vyplývající z předloženého spisového materiálu svědčí o tom, že není naplněna (prokázána) podmínka trvalosti vztahu mezi žalobcem a občankou České republiky, logicky úzce souvisí s důvodem, pro který byla žalobcova žádost rozhodnutím správního orgánu I. stupně zamítnuta, tj. s nepředložením dokladu, který by existenci takového vztahu, tj. trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému, prokazoval.

O své povinnosti hodnověrným způsobem doložit, že má s občanem Evropské Unie *trvalý* vztah obdobný vztahu rodinnému (a že s ním žije ve společné domácnosti), byl žalobce vyrozuměn již v usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 6.9.2010 č.j. CPBR-05713-32/CI-2010-064061. Není tedy pravdou, že otázka trvalosti vztahu nebyla v řízení před správním orgánem I. stupně nastolena a objevila se až v odvolacím řízení, jak tvrdil žalobce při ústním jednání před soudem.

Poukaz žalobce na rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24.2.2011 č.j. OAM-13290-14/TP-2010 ve věci jeho žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu je zcela nepřipadný. V uvedeném rozhodnutí se Ministerstvo vnitra nezabývalo tím, zda žalobce splňuje zákonem stanovené podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu, ani správní orgán I. stupně nezavázalo k tomu, aby žalobci povolení k přechodnému pobytu vydalo. Uvedené rozhodnutí proto nemohlo založit legitimní očekávání žalobce, že jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu správní orgán I. stupně vyhoví. Ministerstvo vnitra v uvedeném rozhodnutí pouze konstatovalo, že žalobce může pobývat na území ČR v rámci jiného druhu pobytu, například přechodného pobytu, ovšem *po splnění zákonných podmínek*. Tyto podmínky, jak plyne z napadeného rozhodnutí, však žalobce nesplnil.

Neobstojí ani námitka, že správní orgány obou stupňů pochybily, protože nesprávně posuzovaly skutkový stav zjištěný ke dni podání žádosti a nikoliv skutkový stav ke dni vydání jejich rozhodnutí. Doba, která uplynula od podání žádosti do dne vydání napadeného rozhodnutí, nemění nic na tom, že žalobcem předložené prohlášení T. L. o tom, že žalobce je její druh a že spolu mají trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žijí ve společné domácnosti, bylo vyhotoveno dne 26.3.2010, a osvědčuje tedy skutkový stav pouze k uvedenému datu a nikoliv do budoucna. Totéž platí i pro ostatní podklady pro vydání rozhodnutí, z nichž žalovaný v dané věci vycházel. Nelze než zopakovat, že žádný z těchto podkladů existenci *trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému* mezi žalobcem a T. L. neprokazuje.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační

stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. září 2014

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková